

Carles Rahola

11.03.2014 | 07:29 | Olga Morote

OLGA MOROTE El passat 20 de febrer es van atorgar els V Premis Carles Rahola de Comunicació Local. Com ja és habitual, l'acte es va celebrar a l'Auditori de Girona. Aquest any han estat molt especials per a mi. M'omple de satisfacció, d'orgull i d'emoció haver arribat a finalista en la categoria de premsa escrita pel recull "Amb ulls gironins": els dotze articles d'opinió publicats en aquest diari entre el desembre de 2012 i el desembre de 2013. Finalista d'un premi que porta el nom de Carles Rahola, escriptor i erudit, un home bo i pacífic, profundament arrelat a la seva estimada Girona. El 23 d'abril de 1938 va escriure: "Roses i llibres per tot arreu. Optimisme en la futura grandesa de la pàtria. Tot això sembla lluny, molt lluny, però tornarà. Altre cop els llibres, altre cop les roses a la Primavera triomfant". Una primavera que ell ja no va veure esclatar perquè aquest proper dissabte, 15 de març, farà 75 anys que va ser afusellat a les tàpies del cementiri de Girona en compliment de la pena de mort que li havia estat imposada, en consell de guerra, pels tribunals militars franquistes.

Aquests dies de març, 75 anys després d'aquell març tràgic de 1939, penso en la vida d'aquest home, amant de la família i de la seva ciutat, que va tornar a casa en lloc de marxar a l'exili perquè estava convençut que no corria cap perill. Penso en com es devia sentir davant del que li estava passant, detingut i acusat injustament, i condemnat a mort sense pietat. Tot tan ràpid, en tan pocs dies, com un malson amb un final cruel i incompreensible. M'esgarrija pensar en el seu procés i en tantes altres persones anònimes que també van pensar que no els passaria res. Carles Rahola escrivia sobre Girona i els esdeveniments que el preocupaven i que l'apassionaven. Escrivia i defensava honestament, amb les paraules, el que pensava i el que creia. Al costat dels seus. Fins al 15 de març, a les cinc del matí, de 1939.

El 27 de gener de 2010 vaig dedicar el meu espai d'opinió a la primera edició dels Premis Carles Rahola que s'havia celebrat el divendres 22 de gener de 2010. En aquell article hi escrivia: "Aquesta primera convocatòria dels premis ha significat un nou estímul per seguir escrivint sobre els esdeveniments que directament o indirecta ens toquen de viure i, sobretot, amb el convenciment que és tan important com necessari exercir el periodisme de proximitat. Potser més necessari i imprescindible que mai per donar veu, i desfer en la memòria, a tants i tants fets propers que conformen, d'una manera indestruïble, la nostra vida quotidiana, la que es palpa amb les mans i s'observa amb els ulls, la que ens pot canviar en uns segons o fer pensar i reflexionar en multitud de coses a la vegada".

Rellegeixo aquestes paraules i penso també que, 75 anys després, som molts els qui seguim escrivint sobre multitud d'esdeveniments que vivim de prop, que expressem la nostra opinió lliurement, que no oblidem el dolor de la pèrdua i el sacrifici sobre els quals ens edifiquem i resistim cada dia per fer-nos mereixedors del llegat que hem heretat. Testimonis fidels de la vitalitat cultural i social d'un país en uns temps molt difícils. Que no oblidem i recordem sempre: "Que no torni a aixecar-se el patíbul en el clos august de la noble i estimada Girona ni en qualsevol altre indret del món".

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/03/11/carles-rahola/660054.html>